demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya 7 de Setembre de 1977 — Dipòsit Legal Nº B-7328-1977 — Nº 11 — preu 15 ptas.

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (Quarta Internacional)

XILE XILE XILE

SOLIDARITAT

UNA UNITAT IMPOSADA

Aquest dies el tema clau és la unitat. Els mitjans informatius, els parlamentaris, parlen de refer la unitat dels catalans enfront Madrid. Es possible que en Tarradellas també ho pensi, tot dientse que la unitat és fàcil si tothom combrega amb allò que ell diu o fa.

A la Comissió Onze de Setembre de Barcelona, no fa gaires dies, també la unitat era el mot més repetit. Sota aquest arguments se'ns va tractar d'imposar la «crida» d'uns quants a una majoria.

La unitat va tenir a la Comissió dos obstacles principals, un n'era el caracter que s'havia de donar a la jornada, «diada Nacional de Catalunya» o «Diada de lluita per les llibertats naciónals». Aquesta opció, que fou defensada per una majoria a la permanent del dia 17 i a la plenària del 24, per a uns quants tenia un greu inconvenient, el d'assenyalar clarament a la classe obrera de Catalunya l'única forma de conquerir les plenes llibertats nacionals i les réivindicacions econòmiques i socials: la lluita. Perquè ells prefereixen que el poble callí mentre negocien ves a saber què; el poble només està per recolzar incondicionalment als negociadors. Aquesta fou l'altra divergencia en la Comissió: es tenia de recolzar totalment les negociacions d'en Tarradellas i els Parlamentaris.

Els fets donen avui la raó als que en varem negar a donar-los-hi un xec en blanc tot signant la crida que ens proposaven. Sembla que a en Tarradellas ja no se l'ha de recolzar incondicionalment —Benet dixit— i que els parlamentaris negocian tan poc que no saben ni allò que els hi volen endossar els Presidents.

Tenir raó podria ser divertit en una altra moment, ara no. Perquè allò que s'amaga al poble de Catalunya darrera la «sacrosanta unitat» és molt greu: és la veritat sobre els seus drets.

El pitjor de tot es que aquesta «unitat» arrossega a alguns partits com el PTE i la ORT, i alguns altres amb els quals hem lluitat plegats com ara el MCC o el cas més escandalós de la OIC, que també ha signat la «crida».

Nosaltres, des de la nostra Independéncia, continuem lluitant perquè no hi hagi una unitat nacional d'explotats i explotadors, tots barrejats, sinó per la unitat en la lluita de tots el partits de la classe obrera i nacionalistes revolucionaris, per tal d'imposar la sobirania nacional i totes les reivindicacions del poble.

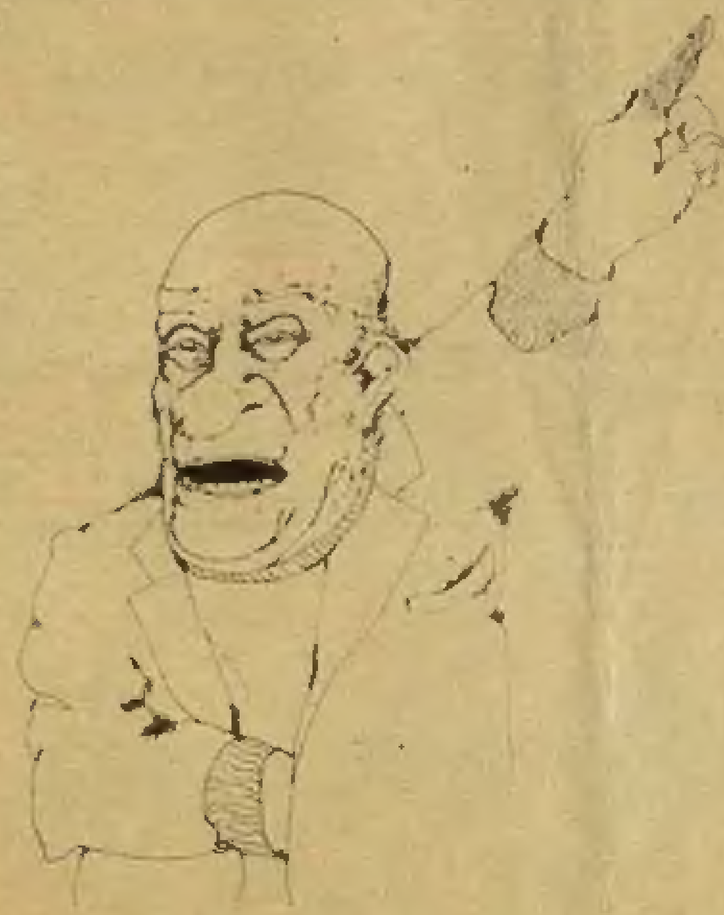
L. Z. 5 de setembre

GUANYAR LA SOBIRANIA

L'onze de setembre, commemoració de l'entrada de les tropes de Felip Vè. a Barcelona i de l'anulació de les institucions catalanes, continua sent una DIADA DE LLUITA PER LA SOBIRANIA I L'AUTODETERMINACIO DE CATALUNYA. Perquè, malgrat les eleccions i els seus resultats inequivocs a favor de les llibertats nacionals catalanes, el govern Suárez les continua negant. Els resultats electorals l'han forçat a negociar, a abandonar la proposta de «Consejo General» i a parlar de Generalitat, però darrera les seves paraules resten els vells continguts: la Generalitat que ofereix Suárez no és pas la que el poble reclama sino una simple adequació del «Consejo General», poca cosa mes que una Mancomunitat de Diputacions, mentres les Corts de Madrid no otorguin un estatut. Si a la fi de les negociacions actuals el govern de Madrid aconsegueix reduir les llibertats nacionals catalanes a una caricatura d'aquest tipus no serà pas com a conseqüència de la seva gran relació de forces o d'una especial habilitat, sinó pels errors de les forces polítiques catalanes que han dut a terme la negociació.

En primer lloc de Tarradellas que ha entrat de plé al joc del govern i que front les critiques de Benet ha reaccionat d'una forma autoritària inadmisible destituint-lo de la Comissió Negociadora. En segon lloc els partis burgeos catalans. Inciosos els nacionalistas de Convergència Democrática de Catalunya (CDC) ansiosos d'entendres amb Suárez i que justifiquen les seves caludicacions amb un possibilisme estret que intenta amagar la seva renúncia a la llibertat nacional de Catalunya. En tercer lloc els erros dels partits obrers majoritaris PSC-PSOE i PSUC que han renunciat a la mobilització de masses i a la definició d'objectius clars, que han anat cedint el protagonisme que els atorgaven els resultats electorals del 15 de juny, que s'han embrancat en una politica «d'unitat nacional» amb les forces burgeses, el resultat del qual són nefasts tant per a la conquesta del les llibertats nacionals com de les reivindicacions econòmiques, polítiques i socials dels treballadors i treballadores que els otorgaren la seva confiança el 15 de juny.

«L'altre» Tarradellas. Pág. 3

NOMES LA CLASSE TREBALLADORA FARA UNA CATALUNYA LLIURE

El partit més representatiu de la burgesia «nacionalista» la CDC, va utilitzar a la campanya electoral l'eslogan «una Catalunya vàlida per a tothom». La majoria del poble de Catalunya va reaccionar donant el seu suport als partits que es reclamen del socialisme. I nosaltres creiem que s'ha de aprofondir aquesta idea mitjançant la mobilització de la classe treballadora i de tot el poble pel conjunt de les seves reivindicacions socials, polítiques i nacionals. Perquè una Catalunya lliure o «vàlida per a tothom» només ho pot ser una Catalunya on no existeixi l'explotació capitalista ni l'especulació a tots els terrenys. Una Catalunya sense repressió ni acomiadaments, on l'Amnistia Total (política, laboral, social, per o les dones...) sigui ja un record a la memòria i no un objectiu immediat de lluita.

Només ho pot ser una Catalunya on, desapareguda la lògica del màxim benefici, l'equilibri ecològic no sigui destruit per a enriquir a uns pocs. Una Catalunya on les dones no es vegin sotmeses per unes lleis i una societat masclista; on els joves gaudeixin del conjunt dels seus drets civics i socials. Una Catalunya, en fi, on sigui la majoria de la població qui realment tingui la sobirania, una Catalunya socialista.

Així, aquesta lluita no és diferent ni esta separada del combat quotidià de tots els sectors socials per les seves reivindicacions, ni tampoc de les batalles del conjunt de la classe treballadora de totes les nacionalitats i regions de l'estat

segueix a pag. 2)

(ve de la pag. 1)
espanyol contra aquest règim que oprimeix i explota tothom.

Nosaltres creiem, millor encara, n'estem fermament convençuts, que la convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya, unes eleccions on puguin ésser presents totes les alternatives polítiques de Catalunya sense exclusions, és un dels eixos principals de la lluita que cal dur endavant. I és que nosaltres creiem que és el poble de Catalunya l'únic que ha de decidir, amb plena i total sobirania, com vol governar-se i quines han de ser les relacions amb la resta dels pobles de l'Estat espanyol. Creiem doncs que ha de ser el Parlament de Catalunya, l'encarregat d'elaborar un *Estatut de sobirania* per a ser plebiscitat del poble de Catalunya. Creiem doncs que també al nostre país cal obrir un procés constituent i que per això han de lluitar els diputats i senadors dels partits obrers.

En aquest sentit, creiem que els diputats dels Partits obrers han de lluitar perque les Corts reconeixin plenament i sense condicions la sobirania de les nacionalitats i regions de l'estat espanyol de decidir per si mateixes l'estatut que volen donar-se.

Es clar també que amb les eleccions al Parlament no és suficient. Catalunya te dret al seu autogovern, a dotar-se, ara, d'un GOVERN DE CATALUNYA. Aquest govern nosaltres proposem que es concreti en la formació d'un Consell Executiu per part del PSC-PSOE i del PSUC, en la mida que tenen la confiança de la immensa majoria dels treballadors i treballadores de Catalunya. Es d'ací i de la seva mobilització, de les seves lluitas d'on aquest Consell Executiu ha de treure la seva força, la seva «legitimitat» i no de cap mena de combinacions parlamentaries. Aquest govern hauria de tenir con a tasques la de donar satisfacció i impulsar totes les reivindicacions obreres i populars, la d'afrontar la crisi econòmica mitjançant la nacionalització sota control obrer de les empreses en crisi o d'interés general i l'establiment d'un pla urgent d'obras públiques per a construir equipaments socials a les ciutats, viles i pobles. Aquest Consell Executiu hauria d'assegurar la convocatòria d'eleccions al Parlament i el ple dret a l'autodeterminació i a la sobirania del poble de Catalunya.

Nosaltres ens pronunciem doncs contra qualsevol formula governamental «d'unitat nacional catalana» on siguin presents formacions polítiques burgeses, entre altres coses perquè seria total i plenament incapaç de cubrir aquesta i altres exigències populars.

Cal donc dur endavant la lluita per aquests objectius, però també per a totes les reivindicacions socials, polítiques i economiques de la classe treballadora, de la joventud, dels barris i comarques, de les dones. Creiem que aquest onze de setembre forneix l'oportunitat d'unir totes les lluites actuals oferint les alternatives del moviment obrer i del poble a la greu situació actual. De fer un pas endavant cap a la victòria de les lluites actuals, barrant el pas a cap mena de «pacte social».

PER LA REPUBLICA CATALANA, PER LA REPUBLICA FEDERAL

Si l'objectiu prioritari pel que lluitar ha d'ésser que totes les opcions, incloses les que propugnen la independència per Catalunya, etc., puguin ser presents al Parlament a l'hora de discutir el que es presenta a plebiscit de tot el poble, això no vol dir que nosaltres, la Lliga Comunista Revolucionària, no tinguem ja des d'ara una posició respecte a quina es l'opció que millor serveix els interessos i la sobirania del poble de Catalunya i, a l'hora es més favorable a la lluita de la classe obrera obrera per la seva emancipació social. Estem doncs convençuts de que, históricament i avui no existeix cap mena d'autonomia —menys encara quan aquesta està fortament retallada— com és el cas de l'Estatut del 32 que pugui ser una solució durable contra l'opressió nacional. Unicament un règim de completa igualtat entre les nacionalitats de l'Estat espanyol pot sentar les bases per a fer-ho. Creiem que, en les condicions actuals, planteijar l'independència per a Catalunya podria suposar no un avenç sinó un retrocés en la lluita cap a la llibertat i el socialisme pasant pel damunt dels molts anys d'història i de combats comuns amb els pobles de la resta de l'Estat. Es per això que propugnem una REPUBLICA CATALANA FEDERADA AMB LA RESTA DE L'ESTAT. Una República federal on el conjunt de nacionalitats —iguals en drets— i de regions s'expressin i es desenvolupin lliure i solidàriament. L'Estatut que nosaltres proposem no és només sobirà, com ja hem explicat, sinó també un *Estatut federal,* que a l'hora que dona satisfacció al dret d'autodeterminació, iniciar el camí cap una societat socialista i, per tant, plenament lliure.

Las bases generals d'aquest Estatut Federal serien les següents:

1. Reconeixement del caracter de nació de Catalunya i respecte a la seva total sobirania perquè siguin tots aquells homes i dones que viuen i treballen a Catalunya els únics facultats per a decidir i modificar quan calqui el contingut de l'Estatut.
2. Reconeixement, per tant, del dret a l'autogovern de la República catalana. Nosaltres proposem que aquest govern sigui format pels partits obrers majoritaris i que, recolzant-se en la mobilització, imposi les reivindicacions de la classe treballadora. Es a dir, un Consell Executiu del PSC-PSOE i PSUC.
3. Cap tipus d'ingerència del govern central en les atribucions autoreservades per les institucions i el poble de Catalunya. En aquest sentit refusem la creació de res de semblant al Tribunal de Garanties Constitucionals de la II República.
4. Desmantellament dels òrgans repressius de la dictadura i depuració dels oficials reaccionaris de l'exèrcit. Drets democràtics i sindicals pels soldats i dret a fer el servei militar dins la comarca d'origen.
5. Dissolució de l'aparell institucional franquista i convocatoria d'eleccions municipals lliures. Aquests ajuntaments hauran de mantenir la seva autonomia no tant sols front al govern central, sinó també front qualsevol Generalitat.
6. Desaparició immediata de la divisió «provincial» de Catalunya i restabliment provisional de la divisió comarcal, possibilitant que els seus habitants puguin modificar-la lliure i democràticament.
7. Plena autonomia en l'utilització dels recursos fiscals de Catalunya, dins d'un pla general a nivell de Catalunya i de tot l'Estat que lluiti contra els desequilibris avui existents i les desigualtats economiques, sobre la base de la nacionalització o estatalització possant-los sota el control dels sindicats i les organitzacions de la classe treballadora de la ciutad i del camp.
8. Plena oficialitat del català a Catalunya, amb tot una serie de mesures transitories que garanteixin el respecte als drets i la voluntat dels sectors no català-parlants. A nivell de tot l'Estat cooficialitat de les quatre llengües.
9. Possibilitat de que les comarques limítrofes que ho vulguin puguin lliure i democràticament sumar-se a Catalunya, així com també separar-se. Reconeixement també del dret a federacions més estretes entre algunes de les nacionalitats i regions, que permetin el reforçament dels llaços que uneixen els Països Catalans, tot i respectant la voluntat dels pobles de les Illes i del País Valencià.

L'ONZE DE SETEMBRE TOTS A LA LLUITA PER LES LLIBERTATS NACIONALS

La Lliga Comunista Revolucionària vol fer una crida a la classe treballadora i a les seves organitzacions, a tot el poble de Catalunya a dur endavant la lluita més ferma per aquests objectius. Creiem que només la mobilització de masses pot realment fer avençar cap a la conquesta de totes les llibertats nacionals. Per a tot això us cridem a fer de l'onze de setembre una Diada de lluita massiva i unitària, a participar amb les reivindicacions de tots els sectors socials del nostre poble, a les manifestacions i actes unitaris arreu de les comarques, viles i ciutats de Catalunya unint-se i donant suport al mateix tems a les lluites de la resta de pobles de l'estat, que compten amb l'exemple viu dels treballadors i el poble d'Euskadi per aconseguir l'amnistia total. Aquesta es l'única garantia de la victòria.

PER LA SOBIRANIA I LES LLIBERTATS NACIONALS.

PEL DRET D'AUTODETERMINACIO!

VISCA CATALUNYA LLIURE I SOCIALISTA!

Comité Nacional de Catalunya de la
LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA
(IV Internacional)
2 de setembre de 1977

ELS NOSTRES DRETS QUAN?

El pasat dia 2 de Setembre, sortia en el Boletin Oficial del Estado la creació d'una «Subsecretaria de la Condición Femenina» amb dues tasques definides: «integración profesional y social» i «fomento para la equiparación social...», aquesta noticia és la fi, por el moment, d'una història que començà quan Pio Cabanillas, Ministre de Cultura y Bienestar, convocà algunes militants de la Plataforma d'organitzacions de dones de Madrid, per tal que l'assessoresin en la definició de tasques, atribucions, organitzacions i inclús noms d'un organisme per a la dona depenent del seu Ministeri. Val a dir, que s'ha de considerar positiu el que el govern cridi a diverses companyes d'organitzacions il·legals per consultar-les, això significa un cert reconeixement de la nostra existència. Però per el resultat final de la subsecretaria no sembla que les hagi tingut mase en compte... Companyes de diverses organitzacions de Madrid —de la ADM (Asociación Democrática de la Mujer), C. F. (Seminario Colectivo Feminista), Amas de casa...— van presentar una proposta sobre tasques, nom, composició... de las qual volem destacar els següents punts: Que fos realment un organisme dedicat a la dona, on hi figurés la paraula dona, i que controlés i gestionés el pas dels locals i propietats de la Sección Femenina a les organitzacions de dones existents; també van facilitar al Ministre una llista de dones que podien figurar a el organisme, perquè el Ministre n'escollís una d'entre elles. Curiosament el Ministre s'inclinava per una, Consuelo de la Gàndara, perteneixent a la UCD.

Nosaltres, les dones, volem LA LEGALITZACIO DE TOTES LES ORGANITZACIONS DE LA DONA I FEMINISTES EXISTENTS i el govern ens ofereix una «subsecretaria per fomentar l'equiparació...» on les poques (o moltes, no és el cas) dones que hi participin seran nomenades pel Ministre. Quan les organitzacions obreres i populars comencen a ser legalitzades, encara que amb limitacions —sindicats, pagesos, associacions de veins...— a les dones i als joves se'ns nega la legalització i s'ens ofereix una Direcció General o una subsecretaria, controlades i gestionades pel Govern, que per més desconfiança és un govern UCD. No volem dir amb això que amb un govern obrer el problema seria absolutament diferent, sempre hem defensat l'autonomia de les organitzacions de dones i del moviment feminista en general dels partits polítics i dels homes. Però davant el «generós» oferiment del Govern Suárez, pensem que les nostres exigències no seran solucionades per aquesta «femenina» subsecretaria.

Quan nosaltres reivindiquem l'AMNISTIA PER A LA DONA i la DEROGACIO DE LES LLEIS QUE LA DISCRIMINEN el govern no té en compte aquests aspectes quan concedeix indults i amnisties. Quan nosaltres lluitem per una plataforma reivindicativa on tenen un lloc important reivindicacions com el DRET AL DIVORCI I ABOLICIO DE LA PATRIA POTESTAT, el govern ens ofereix un racó del seu Ministeri de Bienestar (?), que a la vegada es una «subsecretaria» de la «subdirecció per la Familia...»

Les organitzacions de dones de tot l'Estat espanyol hem exigit moltes vegades el patrimoni de la ex-Secció Femenina (i encara no tant ex, doncs el Servei Social segueix essent una condició per una sèrie de coes, però això ho tractarem en un altre article...), i ho exigirem al Govern, a les Corts, a l'Assemblea de Parlamentaris, però volem que siguin les organitzacions de dones, el moviment feminista el que ho controli i gestioni, i no cap sucedàni de la Sección Femenina.

Senyor s del Govern, esperem que no enredeu a cap dona, l'experiència de les vostres anteriors Delegacions, Direccions Generals, Subsecretaries de Sindicats, Familia, etc., és coneguda per nosaltres i les dones quan parlem de la necessària autonomia del nostre Moviment sabem perquè ho diem.

R. R.

AMNISTIA LABORAL

AMNISTIA LABORAL

Con querir l'amnistia laboral, el que tots els treballadors i treballadores acomiadats i represaliats durant la dictadura i durant el temps que portem de monarquia, tornin al seu lloc de treball, ha estat motiu constant de lluites importants, d'autèntiques vagues esgotadores; diría que l'amnistia laboral ha estat la reivindicació per la que més ens hem mobilitzat els treballadores en lluites solidaries. No hi ha empresa gran, mitjana o petita que no tingui els «seus» acomiadats o no s'hagi solidaritzat alguna vegada amb altres companys de l'empresa veïna. Seat, capdavantera sempre d'aquesta lluita, Macosa, Maquinista, Cispalsa (Mevosa), Pegaso, Hispano Olivetti, etc. a principis d'aquesta dècada, Motor Ibèrica, Roca, Numax, etc. ultimament, son noms d'empreses grans que van relacionats directament amb la lluita per l'amnistia laboral; d'empreses mitjanes i petites, d'obres, escoles... «la tira».

El consolidament de les Centrals Sindicals, la seva legalització i massificació, el poder comptar amb les nostres organitzacions, en definitiva, era la garantia per a poder plantejar aquesta reivindicació a nivell general i amb perspectives d'èxit. Mentrestant hem mantingut aquesta reivindicació com el primer punt de totes les plataformes de convenis de ram, empresa, ... i hem lluitat per ella.

Inclús s'ha començat a conquerir en alguns llocs (Seat, Roca, Pegaso, ...) on la patronal, per a evitar mobilitzacions constants, ha cedit per treure'n contrapartida.

Però aquest clam obrer que es l'amnistia laboral ja no es pot fer callar més temps; ha trucat a les portes de tots els empresaris en forma de reivindicació de conveni, en forma de lluita, de cinquanta mil formes; però mai ha estat atesa. *Ara ha trucat directament a les portes del govern.* Les Centrals Sindicals ho han plantejat a l'última reunió. Ens tancarà també el govern les portes...? Voldrà un govern d'empresaris i banquers «imposar» als empresaris i a banquers l'amnistia laboral...? Quina contrapartida o quin pacte exigirà el govern a les centrals sindicals, en definitive als treballadors...? Són preguntes que totes depenen d'una sola cosa: *la mobilització,* la nostra lluita decidida i constant.

Hem d'estar a l'aguait tots els treballadors i treballadores i desfer dels sindicats on militem colpejar tots units, com un sol puny, les portes del govern, les portes de les fàbriques. No podem confiar en les negociacions sinó amb la força del nostre puny. Les Assamblees als llocs de treball per mijà dels seus representants han de plantejar ja obertament i decididament que els acomiadats injustament tornin al seu lloc de treball. Els sindicats (U.G.T., CC.OO., C.N.T., U.S.O., T.T., S.U.) d'una forma unitària han de fer una crida general a tots els treballadors repressaliats passin pels locals sindicals a donar el màxim d'informació i detalls; els despatxos laboralistes han de col·laborar amb les centrals, i viceberse per tal de recollir la màxima informació, i nosaltres els acomiadats refer immediatament una forta coordinació a tots els nivells per dur a terme, d'acord amb els companys a les fàbriques, la mobilització necessària per a fer realitat l'amnistia laboral; i atenció a les negociacions; que segueixin, però recolzades en la mobilització; *pero l'amnistia laboral no té contrapartida de cap tipus.*

Joan Montraveta (U.G.T.)

Despatxat de C.O.M.M.E.T.S.A.

Despatxat de MOTOR IBERICA (1975)

Despatxat de WALDES Y CIA (1976)

UNA ALTERNATIVA!

En el context actual de crisi econòmica, pren una especial importància la lluita contra el tancament d'empreses, conta els expedients de crisi i la reestructuració de plantilles, la majoria de les vegades fraus evidents de l'empresari que vol fer desaparèixer una determinada industria no rendable per tal de dedicar-se a una nova especulació. En oposició a aquests plans cal fer servir tots els mitjans, tant legals com extralegals, com estant fent exemplarment els treballadors i treballadores d'Eurostil, Numax i d'altres empreses, que han sabut, mitjançant el manteniment de la màxima unió al voltant de l'assemblea de fàbrica obertes i impedir l'acomiadament massiu. Es fonamental coordinar els esforços, reunir els delegats i delegades de les diferents fàbriques en crisi, per tal d'impedir la desmoralització i d'evitar que els capitalistes, empresa per empresa, imposin les seves condicions. La coordinadora d'empreses en crisi, que funciona a Barcelona, coordina gairebé 10 empreses i ha encapçalat les primeres iniciatives de mobilització, embrió del que ha de ser un moviment massiu contra l'atur, cada vegada més nombrós i en consonància amb la importància del problema. La C. de E. en crisi ha deixat molt clar quins són els seus objectius, i la forma d'aconseguir-los, posant de manifest que el problema de l'atur i els expedients de crisi són fruit del sistema capitalista, aguditzat per les seves crisis i la política antiobrera de l'actual govern. Posant l'accent en que el problema de l'atur afecta al conjunt de la classe obrera, joves, homes d'edat i dones. Cal que les centrals sindicals, els partits obrers, formin una unió estreta que impedeixi que nous treballadors i treballadores es vegin abocats a l'atur. Per el proper dia 9, a les 7 del vespre, la C. E. en crisi que agrupa les empreses: BATTENFELD, EUROSTIL, FISAM, SEYCO, NUMAX, ROSELSON, PORCELANAS MONGAT i Assemblees d'aturats, es proposa realitzar una concentració davant del Palau de la Generalitat, a fi de popularitzar els seus objectius:

-PER UN LLOC DE TREBALL

-NO AL TANCAMENT D'EMPRESES.

-NO A LES REGULACIONS DE PLANTILLES.

-NO AL PACTE SOCIAL

-NACIONALITZACIO DE LES EMPRESES EN CRISI SOTA CONTROL OBRER

Al mateix temps que donarà a conèixer aquests objectius, la C. de E. en crisi entregarà un escrit recollint el conjunt de la problemàtica a la Permanet de l'Assemblea de Parlamentaris, insistint especialment en que aquests objectius siguin assumits pels parlamentaris dels partits obrers (PSUC, PSC, PSOE) que guanyaren la confiança del poble treballador català a les darreres eleccions amb uns programes que, entre altres reivindicacions, recollien la lluita contra l'atur. La concentració està recolzada a més de les empreses abans esmentades, per les centrals sindicals i els següents partits: JRE, OCE-(BR), LC, LCR, MCC, OIC, LJC, PSOE. Així mateix, els treballadors i treballadores d'aquestes empreses pensen fer patent les seves reivindicacions durant la manifestació de l'onze de setembre, ressaltant la necessitat d'unir la reivindicació de les llibertats nacionals a les reivindicacions obreres. Igualment, conscients de la generalització del problema de les emreses en crisi pensen estructurar aquesta coordinadora a nivell de la nacionalitat catalana, amb nuclis d'empreses que ja estan agrupades en algunes localitats com ara Manresa i Sabadell, localitat on hi ha 12.000 aturats, gairabé tots del tèxtil, i on el proper dia 17 de setembre, les centrals sindicals convoquen una assemblea genèral per tal d'impulsar la mobilització contra els efectes de la crisi. D'altra banda, es realitzarà properament un contacte a nivell estatal d'empreses en crisi, per tal d'elaborar una estratègia comuna d'actuació davant del problema.

PARLEN LES JOVENTUS COMUNISTES REVOLUCIONARIES

Tot junt a l'exigència de la convocatória del Parlament de Catalunya, del dret a ser nosaltres, els que vivim i treballem a Catalunya, als qui decidim quines capacitats ha de tenir el nostra auto-govern, les JCR plantegem les mesures a curt termini que les institucions del poder català haurien de pendre entorn dels problemes juvenils

Volem majoria d'edat, entensa com el reconeixament dels nostres drets civils i polítics a partir dels 16 anys, quan ja podem treballar: dret de vot i d'èsser votat, llibertat d'associació (les JCR hem estat declarades ilegals, i les demés organitzacions no han rebut resposta), anulació de la pàtria potestat, igualtat jurídica entre el jove i la dona jove... Exigim, ademes que aquests drets es reconegim, junt amb el dret al treball i al'estudi a la Constitució a nivell estatal.

Volem un ensenyament Públic i gratuit. *En Català* (ja que aquesta ha de esser la llengua oficial de Catalunya) i, com a mesura transitoria, en esser castellà amb introducció progresiva del pels castellano-parlants. *I Català*, es a dir amb un contingut affetat a la nostra realitat nacional.

Volem no haver de fer la amili fora de la nostra comarca, mesura que preten fer un exèrcit més apte per a la repressió.

Posem tot això damunt la taula... com aconseguir-ho?

Evidentment no hi ha solucions màgiques. Inclús el fet d'aconseguir una Conselleria de la Joventut en el autogovern català, si bé l'hauriem de veure com una imposició i una victòria, no garanteix per si sol que nosaltres els joves tinguem automàticament resolts els nostres problemes.

Al nostre parer l'ùnica garantia per a assolir les nostres reivindicacions es la mobilització.

Ara bé, mobilització, lluita... són quelcom més que paraules.

— Què hem de fer els joves per aconseguit-ho? — Per no quedar els quatre de sempre?

La resposta és clara: organitzar-se. Però... com?, on? de quina manera...?

En el nostre Primer Congrés Nacional vam començar a parlar-ne doncs queda clar que avui per avui ès el problema central si volem que el «Moviment Jovenil» no sigui quelcom abstracte, sinó realista i palpable.

Ben segur que en un proper article entrarem i aprofundirem en el tema.

5-IX-1977 Luis i Ignasi

«L'ALTRE» TARRADELLAS

A rel de la destitució per Tarradellas d'en Josep Benet de la Comissió Negociadora, hem volgut aprofondir sobre alguns aspectes de la personalitat del President. En aquesta tasca, hem trobat algunes declaracions seves de fa pocs mesos que poden esdevindre significatives a la llum de la polèmica actual.

OBERT A TOTES LES CRITIQUES

Es coneguda la polemica frase d'en Benet, tot criticant la lentitut de les negociacions (1). Vegem quina actitut tè el Sr. Tarradellas devant les critiques:

«He estat, des de molt jove, acostumat a la crítica, i he tractat de ser indiferent a l'elogi com a l'atac.» (2) *«Podran dir que no em volen a mi, la qual cosa es normal que la diguin i a mi, ni em fa por ni ni em desagrada.»* (5) *«...per naturalessa, sóc obert a totes les opinions, a admetre els meu errors de perspectiva, a negociar i a discutir les solucions.»* (5) En aquest cas, pero, *«amb gran dolor personal»* (3), el President es veu obligat a actuar contra el seu propi caracter, «anulant l'anomenament d'en Benet com membre de la Comissió Negociadora» (3). El delegat del President a Catalunya, Rahola explica que la mala maror, es debuda a les declaracions d'en Benet:

Aquestes declaracions, o bè suposen una alta eliminació de la Comissió Negociadora, o bè són un intent de desautorització pública de la tasca d'en Josep Tarradellas. (3) Pero tanmateix, al reuntar-li el President si la destitució d'en Benet respon a les declaracions d'aquest, el President contesta:

«No hi tè res a veure». I més endevant: *«Les divergencies, que cadascú se les guardi»* (3) Fins i tot, tres dies més tard, *«Es una Ordre que s'ha publicat, i prou. No m'interessa el que pensin els uns i els altres»*. (6).

Ens resistim a creure que l'honorable intenti «una altra eliminació de la Comissió Negociadora»; enfront de les dificultats el President acostuma a reaccionar amb «classe»: *«Hi ha dificultats, però el fet de que tots els partits polítics defensin l'Estatut i hagin acceptat al President de la Generalitat és una gran victòria. La base de la victòria, que ès personal meva, i permiti'm l'expressió, està en que desde el principi m'he negat a ficarme en els assumptes interns»*. (4). Posant en perill, fins la seva victória personal, el President surt al pas de la insolència de certs parlamentaris que pretenen recolzar-se en el resultat de les eleccions per a infiltrar-se a les negociacions amb el Govern de Madrid: *«Jo no rectificaré la meva actitud. La meva possició ès clara i ferma i no variarà per coaccions o pressions de cap mena»* (7). Nosaltres no creiem que sigui *«coacció»* l'insistir en la participació d'en Benet a la Comissió Negociadora, havent estat elegit per l'Assemblea de Parlamentaris, ni el recordar els vots que ha recollit. Es una questió elemental i indiscutible el dret i el daure dels Parlamentaris d'estar al corrent i participar a les negociacions amb Madrid. Tant ells com qualsevol a Catalunya tenim dret a unes negociacions clares i transparents d'un vegada. Es més, casi podriem dir que qualsevol menys Tarradellas, pot dir ja n'hi ha prou.

INSOBORNABLE HOME DE PACTE

Tarradellas, contra l'opinió general, no creu que l'Estatut del 32 fos una retallada de Madrid respecte al de Núria del 31. El president, amb la senzillesa que el caracteriza, ens diu: *«S'ha dit de vegades que el nostre Estatut va ser retallat. No»* (8); front als que pensen ara que el Prsident intenta rebaixar el contingut de l'Estatut del 32, negociar una Mancomunitat o qualsevol altra insidia per l'estil, Tarradellas ens aclara: *«La meva actitud ès la següent. S'ha de reintegrar i fer vigent l'Estatut que Franco anul·là. Però els catalans som homes de pacte i comprenen molt bè la impossibilitat, en les circumstàncies actuals, d'aquesta exigència... Tot això hem de negociar-ho un altre cop»* (9); *«el meu 'slogan', no d'ara sinó de sempre, ès salvar el que tenim, desprès ja ho veurem»*. (10).

El que aquests politics d'última hora, enlairats per les eleccions, han d'entendre ès que l'home de Suárez a Catalunya, ès el president Tarradellas. L'honorable ens explica, d'una vegada per totes, el que fou la Presidència de la Generalitat: *«El representant de l'Estat* (central, suposem DEMA) *fou el President de la Generalitat»*. Amb una *«doble responsabilitat de ser President de la Generalitat i representant de l'Estat...»* (11).

CONFIA EN EL GOVERN

Un cop explicades les relacions entre Madrid i Catalunya, sobren els comentaris. Deixem que sigui el mateix President, qui ens exposi les seves conviccions politiques, qui ens mostri a benefici de qui va la seva lògica... Però, no gastem més paraules: *«el mateix dia que es va constituir el Govern Suárez, jo vaig dir que era la solució lògica i que a més a més era la més intelıgent (...), hem de donar un marge de confiança al Govern...»* (13); *«No vull criticar el Govern Suárez»*. (14); *«...no tinc motius suficients per criticar aquest govern...»* (15); Amb tot hi ha moments en els quals Tarradellas no es pot contenir: *«...la politica general del Govern Suárez, que ès admirable en tants d'aspectes, no ha atacat els problemes ecónomics d'una manera planificada i coherent»*. (16). Però aviat retornarà a l'ordre: *«...la primera operació ha de ser consolidar i assegurar la credibilitat del Govern i de la Corona. El pais necessita confiar en el Règin i en els seus gobernants»*. (16).

Aquí tenim la nostra oportunitat: sense renegar de la nostra tradició republicana... *«hem de pactar amb la Monarquia»*. (17).

Més encara: *«La politica que Catalunya ha de fer en aquests moments (...) ès ser un factor determinat en l'estabilització del Règim»*. (18). Si voler es poder, serem tan mesquins de no cumplir amb el nostro deure? *«Hem de senyalar que Catalunya, sense ser monàrquica ofereix una garantia d'estabilitat al règim actual...»* (19).

AFI A LA BASE

Aquesta ès la lògica profonda d'en Tarradellas, l'essència del Pensament del President. Potser el seu problema sigui el fet de que la clase obrera no comprengui aquesta lògica. Encara que per part nostra, estem convençuts de que la coneix i força bè, i per això aquesta cada dia està menys d'acord amb ella, perquè ès la lògica burgesa, de sub-ordinar les reivindicacions nacionals a la negociació i al pacte, en lloc d'arrabassar-les mitjançant la mobilització. El President, però sembla no enterar-se'n:

«I avui, a Catalunya, com a tota Espanya, els obrers no han dit —que jo sapiga— absolutament res. Ningu no sap el que pensen. No saven de què và, no els hi interessa...» (20) I els partits? El panorama encara ès més trist:

«Tots diuen que compten amb tants o quant milers. Però, en la meva opinió personal, al darrera de totes aquestes sigles, hi ha molt poca gent. Ningú no tè res. Les organitzacions sindicals són quelcom més nombroses. Però els partits polítics no són res més que noms.» (21) Imaginem el sacrifici que deu estar fent ara en Tarradellas al convocar als dirigents dels fantasmals partits representats a l'Assemblea de Parlamentaris per informar-los, encara que només sigui parcialment, de les negociacions amb Sánchez-Terán. Es comprenen les reticències del President:

«Jo sempre he estat en bones relacions amb allò que en diem base, que ha estat molt afí a mi, però, en canvi, he sigut vist amb malfiança pels dirigents, encara que de vegades em diguin el contrari». (22) Quan un President interpreta així el sentir de la base (millor que els propis representants elegits per aquesta), cal dir alguna cosa més?

5-9-77 Garman Estivill

Notes

(1) Veure «mundo Diario» 30-8-77.
(2) Joquin Soler Serrano: Conversaciones con Tarradellas. Ediciones Sedmay. Madrid, abril 77. Pàg. 145.
(3) MD 31-8-77.
(4) Revista *«los lideres»*, nº 14 - Josep Tarradellas, Editorial. Nueva Europa, Madrid 76. Pàg. 388.
(5) Serrano, ob. cit., pàg. 116.
(6) MD 1-9-77.
(7) MD 4-9-77.
(8) Los lideres, pàg. 376.
(9) Id. pàg. 386.
(10) Serrano, ob. cit., pàg. 33.
(11) Los lideres, pàg. 377.
(12) Idem, pàg. 375.
(13) Idem, pàg. 378.
(14) Serrano, ob. cit. pàg. 55.
(15) Idem, pàg. 57.
(16) Idem, pàg. 131.
(17) Idem, pàg. 133.
(18) Idem, pàg. 54.
(19) «Los lideres», pàg. 385.
(20) Serrano, ob. cit., pàg. 31.
(21) Idem, pàg. 59.
(22) Idem, pàg. 85.

XILE, XILE, XILE, SOLIDARITAT

4 ANYS DE REPRESSIO

Amb el cop d'estat de l'11 de setembre de 1973, començava una època de repressió brutal contra la classe obrera i les masses xilenes.

Amb la col·laboració directa de l'imperialisme nord-americà, la responsabilitat del qual a la decisió i execució del cop fou reconeguda després per la mateixa CIA, la burgesia xilena a aconseguit esclafar els treballadors, les treballadores, el poble xilè sencer, desarticulant les seves organitzacions, sindicats i partits, assassinant i torturant sens fre.

Les classes dominants mostraren un cop més que estan disposades a utilitzar tots els seus recursos per tal de garantir la seva dominació econòmica i política. Després del cop, la burgesia per fi pot respirar: recupera les mines de coure, els camps, els bancs reben de nou l'ajut de milions de dòlars nordamericans. Al sinistre carnicer Pinochet, el poble xilè i nosaltres també li haurem de fer pagar el preu de més de 30.000 morts (xifra recollida per organismes internacionals, que només inclou els assassinats del primer any de la dictadura), el preu de la tortura i de la bestialitat. També als seus col·laboradors, l'imperialisme USA que avui té a Xile milers d'executors i «consellers» de la repressió contra el moviment obrer xilè, a la burgesia internacional, que guarda un silenci còmplice, mantenint i ajuda econòmica als botxins, mantenint els llaços diplomàtics, rebent amb honors els representants de la dictadura. I també al Govern espanyol que rep amb els braços oberts el centre naval de tortures el vaixell «Esmeralda».

Tenim Xile al cor i no oblidarem les nostres companyes i companys morts: Miguel ENRIQUEZ, secretari general del MIR, assassinat el 1975, ell i tots aquells, obrers, camperols i militants, que enlairaren la bandera de la Revolució per Amèrica llatina i tots els pobles del món.

EL DESGAST DE LA DICTADURA

Malgrat els quatre anys de dictadura militar, la junta d'en Pinochet no ha assolit els objectius que s'havia marcat: liquidar el moviment obrer i popular, reconstruir l'economia nacional (per als interessos dels capitalistes, s'entén) i un poder polític estable, intentat guanyar-se la complicitat de la petita burgesia, espantant-la amb l'espectre del comunisme.

Xile es troba en una situació econòmica caòtica: solament durant el primer any després del cop, es produí una puja de preus espectacular que arribà a un 300 % per productes bàsics com ara el sucre. És la classe obrera i el poble qui pateix essencialment aquesta situació: el seu nivell de vida actual, el seu nivell d'alimentació és igual al de l'any 1933. Arran del cop, nombrosos militants sindicals i polítics foren assassinats, i avui en dia el poble de Xile està enfrontat al problema de la seva supervivència econòmica.

després d'una època d'unanimitat entre les files de la burgesia, comencen a apareixer esquerdes importants, amplificades per la recent postura ... nordamericà (Carter) i les reivindicacions de participació en el poder de la democràcia cristiana. Avui en Carter exigeix de la junta xilena una mica de «democràcia» (en aparença). Així mateix, en Pinochet acaba de disoldre la DINA (policia política) per tal de demostrar la seva bona voluntat. De fer, cal no oblidar que l'obra repressiva de la DINA fou gegantina; al interior, la Gestapo xilena assassinà dirigents de l'esquerra, d'unitat popular, i fins i tot demòcrata-cristians, el general Prats, personalitats de la democràcia cristiana assassinades a Roma.... D'altra banda, la DINA ha estat sustituida per un organisme més adequat a les necessitats actuals, d'una repressió, no tant espectaculár, però eficient.

LA SITUACIO DEL MOVIMENT OBRER

Per primera vegada, a finals d'agost de 1977, 300 universitaris van fer pública una petició de llibertats democràtiques, unint-hi després el moviment sindical. Això demostra un ressorgiment del moviment obrer, encara que de moment, la iniciativa de l'oposició ha quedat majoritàriament a mans de l'església o de la democràcia cristiana.

A partir del 1976 també es reguen vagues als sectors més combatius sota la Unitat Popular: mines de coure, grans indústries. La classe obrera xilena enceta un llarg procés de reconstrucció del seu sindicat únic, la CUT, dissolt per en Pinochet; per tal de garantir la seva independència de classe haurà de lluitar contra les maniobres de la democràcia cristiana que intenta encapçalar una nova central sindical, utilitzant per això la seva base popular per a participar en el poder.

LA DECLARACIO UNITAT POPULAR-MIR DEL 15 D'AGOST DEL 1977

Per primera vegada la Unitat Popular a l'exili (majoria PC) es compromet públicament, amb el MIR, reconeixent el seu paper positiu a la resistència, trencant amb les seves anteriors caracteritzacions (partit esquerrà, que feia el joc a la reacció.... 1970-77). El comunicat afirma que no hi ha cap altre alternativa a la junta que la de la unitat de totes les forces d'esquerra contra la repressió, per les reivindicacions econòmiques, per la defensa de la cultura contra la «feixistització» de l'educació, per un boicot dels préstecs i la venda d'armes a Xile, així com de la importació de productes de luxe (utilitzats pels burgesos).

Aquest comunicat és important en un moment en que Felipe González visita a Xile els dirigents socialistes presos, s'entrevista amb en Frei, expresident de Xile i representant de la democràcia cristiana: perquè és el portantveu de tota la Social democràcia europea disposada a suportar una solució «democràtica-burgesa» a Xile, pactant amb els sectors més «liberals» de la burgesia. Podem però confiar, per la conquesta de les llibertats, en la democràcia cristiana que ahir va recolçar el cop?

La nostra generació, la de la solidaritat amb el procés revolucionari xilè, ha comprovat que el pacte amb l'enemic portà a la desfeta de la revolució xilena. A l'Amèrica Llatina com a Europa, la lluita ofensiva és i serà la millor defensa contra la reacció.

Lluïsa Vermell

UNA NEGOCIACIO PODRIDA

El senador Benet declarà que les negociacions amb el govern Suárez eren podrides. Tarradellas reaccionà destituint Benet de la Comissió Negociadora, mesura autoritària i inadmisible des de qualsevol punt de vista si hom té en compte que la Comissió no depen de Tarradellas sinó de l'Assemblea de Parlamentaris. Un autèntic «cop d'Estat» de l'exiliat de St. Martin le Beau, el qual afirma haver arribat a un acord amb Sánchez-Terán, però es nega a comunicar-lo als parlamentaris si aquests no li entregen el cap del senador Benet. L'última reunió de la Comissió Permanent ha decidit de fer-ho amb el vot favorable del PSU— i ha acceptat les condicions de Tarradellas: l'aniran a veure només els representants dels partits, entre els quals, naturalment, no figura Benet.

Quan el senador Benet diu que la negociació és podrida té tota la raó del mon: d'ella no pot sortir res de semblant a les llibertats nacionals de Catalunya. No en podem sortir tampoc els famosos «principis i institucions configurats a l'Estatut de 1932» que fa ben poc temps reclamava la majoria de l'oposició. No en put sortir ni tan sols la modesta Generalitat que reclamaven els parlamentaris després del 15 de juny. Es molt possible que en surti una Generalitat tan desnaturalitzada que no sigui altra cosa que el nom (altisonant) d'un producte molt semblant al Consell General (ofert) per Suárez abans de les eleccions i que tota l'oposició democràtica catalana rebutjava aleshores enèrgicament. Es tractarà, però, d'una Generalitat presidida i garantitzada per Tarradellas, a qui l'oposició democràtica ha concedit des de fa molt de temps l'exclusiva en matèria de garantir la «vertadera Generalitat». Realment és una negociació ben podrida i el senador Benet ha donat un diagnòstic impecable. Pero quan intenta esbrinar-ne les causes es limita a unes apreciacions sobre la distància entre St. Martin le Beau i Madrid. Nosaltres creiem que cal aprofondir molt més tant en les causes com en les conseqüències d'aquestes negociacions podrides.

Podriem extendre'ns sobre el caràcter centralista i antidemocràtic de l'UCD i el govern Suárez, però això no és un secret per a ningú. Podriem remarcar el possibilisme dels partits burgesos i del mateix Tarradellas, desitjosos d'arribar aun acord amb Suárez encara que sigui al preu de reduir les reivindicacions nacionals a una caricatura; això no hauria d'ésser un secret per a ningú però hi ha molta gent desitjosa d'amagar-ho. Però constant tot això no es pot explicar la situació actual, perquè l'entesa entre Suárez-Tarradellas-partits burgesos només ha sigut possible per l'actuació del PSC-PSOE i del PSUC, partits obrers que havien obtingut un recolzament majoritari a les eleccions del 15 de juny, ja que entre els dos sumaven 23 diputats sobre un total de 47. Els treballadors i treballadores de Catalunya havien donat la seva confiança a aquests partits per tal que defensessin el conjunt de les seves reivindicacions i, entre elles, la conquesta de les llibertats nacionals.

LA POLITICA DELS PARTITS OBRERS MAJORITARIS

El primer error d'aquests partits ha sigut no situar clarament els objectius quant a les llibertats nacionals, que per nosaltres no poden ser altres que el dret de Catalunya a la seva sobirania, expresada en la convocatòria d

sada en la convocatòria d'eleccions al Parlament per tal d'elaborar un Estatut, pebliscitat posteriorment per tot el poble i acceptat per el govern central i les Corts, sense cap capacitat per a retallar-lo. en lloc d'això el PSC proposà uns objectius molt més modestos: 1r) Constitució d'una Generalitat provisional presidida per Tarradellas, sense especificar-ne les atribucions, i formació d'un Consell Executiu que tingués a Raventós com a conseller en cap però amb un caracter d'unitat nacional, amb les quals coses s'ajornava la sobirania de Catalunya i s'hipotecava la satisfacció de les reivindicacions dels treballadors a causa de la colaboració governamental amb la burgesia; 2n) Elaboració d'un Estatut per l'Assemblea de Parlamentaris, limitant la participació popular en aquesta tasca i donant als elegits el 15 de juny una representativitat absolutament exagerada; 3r aprovació d'aquest Estatut per les Corts de Madrid, les quals haurien aprovat previament una llei constitucional que fixés l'espai d'autonomia que poden demanar les nacionalitats, amb la qual cosa es limita d'entrada la sobirania d'aquestes en impedir-los sobrepassar aquest marc.

D'altra banda els partits obrers majoritaris s'han negat a top tipus de mobilització capaç de forçar al govern a acceptar les reivindicacions de Catalunya. Satisfets de la seva estratègia negociadora, s'han negat inclús a que l'onze de setembre constituis una diada de lluita per les llibertats nacional i l'han volguda convertir en una festa per celebrar la bona marxa de les converses. Una vegada més s'ha demostrat que només la lluita paga i que renunciar-hi només pot conduir a un carrer sense sortida.

Les mateixes negociacions —l'únic recurs que s'han donat els parlamentaris obrers— s'han fet de manera secreta' amagament al seu contingut al poble de Catalunya. Cap diputat socialista o comunista ha protestat contra aquesta diplomàcia secreta que, al final, s'ha tornat contra ells mateixos: en l'actualitat les converses són tan secretes que els propis diputats ignoren quin és l'acord de Tarradellas amb Sánchez-Terán. D'altra banda aquests partits obrers, posant per sobre de tot la necessitat de la unitat nacional, han cedit continuament posicions a favor dels partis burgesos: admetent els senadors regis dins l'Assemblea de Parlamentaris i augmentat la proporció dels partits burgesos dins la Comissió Permanent i dins la Comissió Negociadora. Aquesta política de concessions culminà en acceptar el protagonisme de Tarradellas en les negociacions. Quan aquest es traslladà a Madrid a negociar amb Suarez i el Rey, relegant el paper dels parlamentaris, els diputats obrers encara l'aplaudiren. Després acceptaren que la Comissió Negociadora hagués de ser nomenada per Tarradellas dins el Diari Oficial de la Generalitat. Per últim, acabaren acceptant que la pretesa igualtat negociadora entre Tarradellas i la Comissió dels Parlamentaris es desplacés a favor del primer, passant els parlamentaris a la trista funció de sancionar els acords que prengués Tarradellas.

DE TAL POLITICA TALS RESULTATS

Després de tottes aquestes claudicacions ningú no pot extranyar-se que Tarradellas des-tituelxi Benet, arribi a acords amb Sánchez-Terán i es negui a comunicar-los a la Comissió Negociadora mentre Benet hi sigui present. Ningú no pot extranyar-se tampoc que el president de la Generalitat que ens promenten no tingui més atribucions que un president de Diputació.

Els diputats socialistes i comunistes no poden dir que Tarradellas els hegi enganyat: la seva voluntat capituladora és coneguda des de fa molt de temps. El protagonisme que ara exerceix Tarradellas li ha sigut otorgat i consentit per ells mateixos. L'arrenglerament dels partits burgesos amb Tarradellas, recolzant incodicionalment les seves negociacions i els seus resultats, tampoc pot sorprende ningù, doncs les postures possibilistes d'aquests partits burgesos i la seva voluntat d'acord amb Madrid són conegudes des de fa temps. I la desmobilitzadora política d'unitat nacional no ha fet més que donar-los facilitats.

Les intencions de l'entesa Tarradellas-partits burgesos són clares: acceptar de Madrid una caricatura d'autonomia i reduir el protagonisme politic a que tenien dret els partits obrers després dels resultats electorals, a la fi de situar-se en millor posició per retallar les reivindicacions de les masses a tots els nivells. Però que no cantin victòrica abans d'hora. Malgrat les claudicacions dels partits obrers majoritaris els treballadors i les treballadores de Catalunya no estan disposats a renunciar ni a les llibertats nacionals ni a cap de les altres reivindicacions. Aviat pasaran a primer pla de l'escena.

F. Cruells.

¡PROLETARIOS DE TODOS LOS PAISES, UNIOS!
COMBATE
LIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA
(CUARTA INTERNACIONAL)

SUSCRIVIU-VOS A DEMA I COMBATE SETMANALS

A partir de primers d'octubre, DEMA i COMBATE sortiran totes les setmanes. Per poder viure i mantindre present l'opinió dels marxistes revoluciónaris de Catalunya i de tot l'estat necesitem milers de suscriptors i subscriptores.
Preu: 6 mesos 25 números. 375 ptas. Recolzament des de 500 ptas.
Preus: 1 any 50 números. 750 ptas. Recolzament des de 1.000 ptas.
En els dos casos s'inclueixen DEMA I COMBATE al mateix preu.
Envieu les subscripcions i adreces de gent interesada a:
Apartat de Correus 2742 de Barcelona.

front al programa del consell de la generalitat

Sis mesos després de les eleccions i tres mesos després del decret de pre-autonomia, el primer Consell Executiu de la Generalitat ha fet públic un document de dos fols i deu ratlles, a tall de Programa de Govern "d'unitat catalana". El contingut d'aquest programa es pot sintetitzar en tres grans punts:

— El Consell reclama per a la Generalitat totes les atribucions necesaries per aplicar el Pacto de La Moncloa.

— El Consell "adverteix" a Madrid perque es faci el traspàs de funcions el mes rapit possible.

— Per acabar, s'assenyala la consecució de l'Estatut com la tasca prioritaria d'aquest any.

El primer que cal dir es que el Pacte de La Moncloa no té res a veure amb el programa electoral amb el que els partits obrers van obtenir mes del 50% dels vots a Catalunya. Els primers dos grans objectius del Programa del Consell es redueixen a aplicar un pacte social signat a Madrid, que es el programa del govern Suarez, i a recordar que els medis per a fer-ho depenen exclusivament de la voluntat del govern UCD i dels seus peons a les "comissions mixtes".

La publicació del Programa de govern de la Generalitat no fa mes que ratificar-nos en el que ja vam dir quan es formà el Consell Executiu: Aquest Consell i llur Programa representen una estafa als resultats del 15 de juny, impedint que es formi un govern dels partits obrers (PSUC, PSC, PSOE) que el poble català va demanar amb les eleccions; una estafa als drets nacionals de Catalunya, imposant-nos una Generalitat sense poder i negant-nos la sobirania per a decidir el nostre Estatut. Però, a mes a mes, cal dir que representa, per part dels partits obrers que han acceptat aquest Consell dominat per en Tarradellas i la dreta, l'incompliment de totes les promeses fetes a la campanya electoral i l'abandó de la confiança en el vot obrer i en la mobilització (11 Sep.) que ha demostrat el poble de Catalunya.

Amb aquest Programa, la Generalitat es confirma com una simple descentralització administrativa per fer aplicar un programa d'austeritat que redueix els salaris, enfonsa la petita empresa i incrementa l'atur. Aquesta política es molt adecuada per partits com Alianza Popular, U.C.D. i el "Pacte" de banquers com en Jordi Pujol i en Trias Fargas, peró els partits obrers no s'hi han de comprometre de cap manera. L'esquerra té de trencar amb aquest Consell de la Generalitat i denunciar aquesta doble estafa als drets de Catalunya i als interessos de la classe treballadora.

¿Serveix l'Assemblea de Parlamentaris per fer aquest comés?.

LA UNICA LEGITIMITAT: TORNAR LA PARAULA AL POBLE

Durant molt de temps, s'ha dit que en aquesta Generalitat es juntaven dues "legitimitats": la històrica que ostentaria en Tarradellas i la democràtica que vindria de l'Assemblea de Parlamentaris. En poques setmanes hem pogut comprovar com la "legitimitat" d'en Tarradellas es la que l'hi dona la UCD des de Madrid. Front a això, els partits obrers que tenien la majoria dels vots a l'Assemblea (els vots de "Socialistes de Catalunya" i del PSUC i també els vots de "L'Entesa dels Catalans", que eran d'aquests partits) han renunciat a fer valdre el seu programa pel que això hagués suposat d'enfrontament amb Suarez i Tarraderras. Poc a poc han anat acceptant-ho tot fins arrivar a acceptar l'arraconament de l'Assemblea de Parlamentaris, convertint-la en una institució decorativa reservada per algún ceremonial. Si en Tarradellas ja està desenmascarat, l'Assemblea de Parlamentaris s'ha desautoritzat a sí mateixa com a representativa del poble de Catalunya. Avui, de fet, només hi ha una "legitimitat" a la pràctica, la del govern Suarez i les Cortes de Madrid.

Tots els militants i electors dels partits obrers tenen el dret de demanar comptes de tot això a llurs direccions i exigir als partits obrers majoritaris que trenquin amb aquesta Generalitat. Aixi mateix ens sembla que els afiliats a l'UGT tenen de demanar al seu company Codina que abandoni un "govern" que es proposa aplicar el Pacte de La Moncloa. Tots els homes i dones que avui son diputats o senadors gracies als vots dels treballadors de Catalunya haurien de tenir un gest d'honestetat i pronunciar-se davant de tota aquesta estafa, com ha començat a fer el senador Benet, malgrat que no hagi arribat fins al final.

Només amb una cosa té una certa rao el Programa de govern de la Generalitat: tot està per fer en la lluita per aconseguir l'Estatut de Catalunya, doncs l'actual pre-autonomia no es ni una mala caricatura de la llibertat nacional. Com s'ha de fer perque amb l'Estatut no es repeteixi la historia de la Generalitat per decret-llei?.

PER RECUPERAR LA SOBIRANIA: ELECCIONS AL PARLAMENT

La questió fonamental està en saber si el poble de Catalunya gaudirà de la sobirania nacional per donar-se lliurement un Estatut de relacions amb la resta de pobles de l'Estat espanyol, o bé si aquest Estatut tindrà de pasar pel filtre d'una Constitució elaborada entre quatre parets, a Madrid.

Per els partits que han acceptat un "compromis constitucional" a les Cortes i les limitacions de la pre-autonomia a Catalunya, el problema està en saber si han de fer un Estatut prou esquifit per que pugui cabre dins del marc de la Constitució, o bé si es millor que el retallin a les Cortes.

Peró el poble de Catalunya, tots els homes i dones que vam votar obrer el 15 de juny i que erem al carrer l'onze de setembre no tenim aquests problemes: no volem que ningú ens retalli els nostres drets, ni aci ni a Madrid. Hem lluitat durant molts anys per aconseguir la sobirania nacional de Catalunya, per ser nosaltres i només nosaltres, els que vivim i treballem a Catalunya, els que decidim la forma i les atribucions del nostre autogovern i poguem decidir lliurement si volem una autonomia mes gran o mes petita, si volem una federació, o si volem l'independencia. La Generalitat d'en Tarradellas no té cap representativitat per decidir-ho. L'Assemblea de Parlamentaris sortida del 15 de Juny no fou escollida per pendre aquesta decissió, que ha de correspondre a un organisme de representativitat molt més amplia. D'altra banda, si ho ha estat capaç de mantenir els compromisos electorals, menys se li pot confiar que decideixi el futur de Catalunya. Cal doncs tornar la paraula al poble, sense acceptar el Programa de la Generalitat, sense esperar a les "comissions mixtes", sense supeditar-se a la Constitució.

La LCR proposa com objectius de mobilització inmediata, de lluita unitaria dels treballadors i el poble de Catalunya:

— Convocatoria d'ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA, amb plena llibertat de totes les propostes (autonòmiques, federals, independentistes, etc.) dels diferents partits.

— Elaboració pel Parlament d'un ESTATUT DE CATALUNYA i plesbicit de les principals opcions per part del poble de Catalunya.

I, tot això, abans de que s'aprobi la Constitució, doncs no es el poble de Catalunya el que té de sometres a la Constritució espanyola, sino les Cortes de Madrid les que tenen d'acceptar la lliure decissió de Catalunya. Començant per no posar cap mena de limit a les autonomies dins la Constitució i fent que aquesta reconeixi explicitament el dret d'autodeterminació per a tots els pobles que, fins ara, han estat oprimits per l'Estat espanyol.

En aquests moments, tot el que sigui acceptar el marc de l'actual esborrany de Constitució, significa renunciar a la sobirania nacional de Catalunya. Tot procés autonòmic que necessariament s'hagi de moure a dins dels limits de la Constitució, aprobada dins d'uns mesos per les Cortes de Madrid, significarà una limitació als nostres drets i una negació de l'exercici de l'autodeterminació.

Per aconseguir aquest objectius cal, una vegada mes, impulsar la mobilització, tornar a omplir els carrers de Catalunya com a les jornades del 10 i 11 de setembre. Per asolir aquest grau de mobilització fa falta l'unitat mes ferma de tots els partits obrers, dels sindicats, les organitzacions juvenils, de veins, el moviment de la dona... I ni una cosa ni l'altre es poden tirar endavant mentres el PSUC, el PSC i el PSOE estiguin compromesos amb el Consell "d'unitat catalana", presoners d'aquesta pre-autonomia. Per això, insistim i els demanem que abandonin la Generalitat d'en Tarradellas, per impulsar la mobilització a tot el pais i a l'hora per plantejar llur candidatura al poder.

Només un Consell Executiu dels partits obrers pot garantir els drets nacionals de Catalunya, pot arrencar les atribucions i els medis económics que avui ens son negats i convertir-se en un veritable autogovern de Catalunya al servei de les necessitats obreres i populars.

Si avui la Generalitat de Catalunya es una advertencia, l'exemple negatiu per a tots els pobles de l'Estat. Demà, si aixiquem el cap, si tornem a sortir al carrer demanant el que es nostre, no hi ha cap dubte de que no ens faltarà la solidaritat mes sincera i decidida dels treballadors i les nacions oprimides de tot l'Estat espanyol.

Barcelona, 11 de Gener de 1978

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA
(IV Internacional)

Secretariat Nacional de Catalunya de la

frente al programa del consell de la generalitat

Seis meses después de las elecciones y tres meses después de decreto de preautonomía, el primer Consell Executiu de la Generalitat ha hecho público un documento de dos folios y diez líneas, a modo de Programa de Gobierno "de unidad catalana". El contenido de este programa se puede sintetizar en tres grandes puntos:

— El Consell reclama para la Generalitat todas las atribuciones necesarias para aplicar el Pacto de la Moncloa.

— El Consell "advierte" a Madrid para que se haga el traspaso de funciones lo más rápido posible.

— Para acabar, se señala la consecución del Estatuto como la tarea prioritaria de este año.

Lo primero que hay que decir es que el Pacto de la Moncloa no tiene nada que ver con el programa electoral con el que los partidos obreros obtuvieron más del 50% de los votos de Cataluña. Los dos primeros grandes objetivos del Programa del Consell se reducen a aplicar un pacto social firmado en Madrid, que es el programa del gobierno Suárez, y a recordar que los medios para hacerlo dependen exclusivamente de la voluntad del gobierno UCD y de sus peones en las "comisiones mixtas".

La publicación del Programa de gobierno de la Generalitat no hace mas que ratificarnos en lo que ya dijimos cuando se formó el Consell Executiu: Este Consell y su Programa representan una estafa a los resultados del 15 de Junio, impidiendo que se forme un gobierno de los partidos obreros (PSUC, PSC, PSOE) que el pueblo catalán pidió con las elecciones; una estafa a los derechos nacionales de Catalunya, imponiéndonos una Generalitat sin poder y negándonos la soberanía para decidir nuestro Estatut. Pero, además, hay que decir que representa, por parte de los partidos obreros que han aceptado este Consell dominado por Tarradellas y la derecha, el incumplimiento de todas las promesas hechas en la campaña electoral y el abandono de la confianza en el voto obrero y en la movilización (11 Sep.) que ha demostrado el pueblo de Catalunya.

Con este Programa, la Generalitat se confirma como una simple descentralización administrativa para hacer aplicar un programa de austeridad que reduce los salarios, hunde la pequeña empresa e incrementa el paro. Esta política es muy adecuada para partidos como Alianza Popular, UCD y el "Pacte" de banqueros como Jordi Pujol y Trias Fargas, pero los partidos obreros no se han de comprometer con ella de ninguna manera. La izquierda tiene que romper con este Consell de la Generalitat y denunciar esta doble estafa a los derechos de Catalunya y a los intereses de la clase trabajadora.

¿Sirve la Asamblea de Parlamentarios para hacer cumplir este cometido?

LA UNICA LEGITIMIDAD: DEVOLVER LA PALABRA AL PUEBLO

Durante mucho tiempo, se ha dicho que en esta Generalitat se juntaban dos "legitimidades": la histórica que ostentaría Tarradellas y la democrática que vendría de la Asamblea de Parlamentarios. En pocas semanas hemos podido comprobar como la "legitimidad" de Tarradellas es la que le da la UCD desde Madrid. Frente a esto, los partidos obreros que tenían la mayoria de los votos en la Asamblea (los votos de "Socialistes de Catalunya" y del PSUC y también los votos de "L'Entesa dels Catalans", que eran de estos partidos) han renunciado a hacer valer su programa por lo que hubiera supuesto de enfrentamiento con Suárez y Tarradellas. Poco a poco han ido aceptando todo hasta llegar a aceptar el arrinconamiento de la Asamblea de Parlamentarios, convirtiéndola en una institución decorativa reservada para algún ceremonial. Si Tarradellas ya está desenmascarado, la Asamblea de Parlamentarios se ha desautorizado a sí misma como representativa del pueblo de Catalunya. Hoy, de hecho, sólo hay una "legitimidad" en la práctica, la del gobierno Suárez y las Cortes de Madrid.

Todos los militantes y electores de los partidos obreros tienen el derecho de pedir cuentas de todo eso a sus direcciones y exigir a los partidos obreros mayoritarios que rompan con esta Generalitat. Asimismo nos parece que los afiliados a UGT tienen que pedir a su compañero Codina que abandone un "gobierno" que se propone aplicar el Pacto de la Moncloa. Todos los hombres y mujeres que hoy son diputados o senadores gracias a los votos de los trabajadores de Catalunya tendrían que tener un gesto de honestidad y pronunciarse ante toda esta estafa, como ha comenzado a hacer el senador Benet, a pesar de que no ha llegado hasta el final.

Solo en una cosa tiene cierta razón el Programa de gobierno de la Generalitat: todo está por hacer en la lucha por conseguir l'Estatut de Catalunya, pues la actual pre-autonomía no es siquiera una mala caricatura de la libertad nacional. ¿Cómo se ha de hacer para que con l'Estatut no se repita la historia de la Generalitat por decreto-ley?.

PARA RECUPERAR LA SOBERANIA: ELECCIONES AL PARLAMENTO

La cuestión fundamental está en saber si el pueblo de Catalunya tendrá la soberanía nacional para dotarse libremente de un Estatuto de relaciones con el resto de pueblos del Estado español, o bien si este Estatuto tendrá que pasar por el filtro de una Constitución elaborada entre cuatro paredes, en Madrid.

Para los partidos que han aceptado un "compromiso constitucional" con las Cortes y las limitaciones de la preautonomía de Catalunya, el problema está en saber si han de hacer un Estatuto muy raquítico para que pueda caber en el marco de la Constitución, o bien si es mejor que lo recorten las Cortes.

Pero el pueblo de Catalunya, todos los hombres y mujeres que votamos obrero el 15 de junio y que estábamos en la calle el once de setiembre no tenemos estos problemas: no queremos que nadie nos recorte nuestros derechos, ni aquí ni en Madrid. Hemos luchado durante muchos años por conseguir la soberanía nacional de Catalunya, para ser nosotros y solo nosotros, los que vivimos y trabajamos en Catalunya, los que decidamos la forma y las atribuciones de nuestro autogobierno y podamos decidir libremente si queremos una autonomía más grande o más pequeña, si queremos una federación, o si queremos la independencia. La Generalitat de Tarradellas no tiene ninguna representatividad para decidirlo. La Asamblea de Parlamentarios surgida del 15 de junio no fue escogida para tomar esta decisión, que ha de corresponder a un organismo de representatividad mucho más amplia. Por otro lado, si no ha sido capaz de mantener los compromisos electorales, menos se le puede confiar que decida el futuro de Catalunya. Es necesario pues devolver la palabra al pueblo, sin aceptar el Programa de la Generalitat, sin esperar a las "comisiones mixtas", sin supeditarse a la Constitución.

La LCR propone como objetivo de movilización inmediata, de lucha unitaria de los trabajadores y el pueblo de Catalunya:

— Convocatoria de ELECCIONES AL PARLAMENTO DE CATALUNYA, con plena libertad de todas las propuestas (autonómicas, federales, independentistas, etc.) de los diferentes partidos.

— Elaboración por el Parlamento de un ESTATUTO DE CATALUNYA y plesbicito de las principales opciones por parte del pueblo de Catalunya.

Y, todo esto, antes de que se aprue be la Constitución, pues no es el puebl de Catalunya el que debe someterse a l Constitución española, sino las Corte de Madrid las que tienen que aceptar l libre decisión de Catalunya. Comenzan do por no poner ningun tipo de límit a las autonomías en la Constitución y haciendo que ésta reconozca explícita mente el derecho de autodetermina ción para todos los pueblos que, hast ahora, han estado oprimidos por e Estado español.

En estos momentos, todo lo que se aceptar el marco del actual borrador d Constitución, significa renunciar a l soberanía nacional de Catalunya. Tod proceso autonómico que necesariamen te deba moverse dentro de los límite de la Constitución, aprobada dentro d unos meses por las Cortes de Madrid significará una limitación a nuestro derechos y una negación del ejercici de la autodeterminación.

Para conseguir estos objetivos es ne cesario, una vez más, impulsar la movi lización, volver a llenar las calles de Ca talunya como en las jornadas del 10 y 11 de setiembre. Para conseguir est grado de movilización se precisa la un dad más firme de todos los partido obreros, de los sindicatos, las organiza ciones juveniles, de vecinos, el movi miento de la mujer... Y ni una cosa r otra se pueden tirar adelante mientra el PSUC, el PSC y el PSOE estén com prometidos con el Consell "de unida catalana", prisioneros de esta pre-auto nomía. Por eso, insistimos y les ped mos que abandonen la Generalitat d Tarradellas, para impulsar la moviliza ción de todo el país, y a la vez par plantear su candidatura al poder.

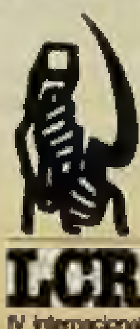
Solo un Consell Executiu de lo partidos obreros puede garantizar lo derechos nacionales de Catalunya, pue de arrancar las atribuciones y los me dios económicos que hoy nos son nega dos, y convertirse en un verdader autogobierno de Catalunya al servici de las necesidades obreras y populares.

Si hoy la Generalitat de Cataluny es una advertencia, el ejemplo negativ para todos los pueblos del Estado Mañana, sin levantamos la cabeza, volvemos a salir a la calle pidiendo l que es nuestro, no hay ninguna dud de que no nos faltará la solidaridad má sincera y decidida de los trabajadores y las naciones oprimidas de todo el Esta do español.

Barcelona, 11 de Enero de 197

LIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA (IV Internacional)

Secretariado Nacional de Catalunya de la

EL CONSELL EXECUTIU...

han tornat a pactar han tornat a cedir...

1.– DUES INTERPRETACIONS DEL 15 DE JUNY

La demòcracia del 15 de juny s'està revelant com una democràcia molt particular: amb independència dels vots sempre guanya Suárez. A nivell estatal la UCD va treure menys del 35% dels vots i, malgrat això, va argumentar que era la majoria relativa, que tenia dret a un govern homogeni i a que Suárez fos el president. Però aquesta regla no ha valgut per a Catalunya. A casa nostra els Socialistes de Catalunya, el PSUC i les altres candidatures obreres (CUPS, FUT...) obtinguéren conjuntament la majoria absoluta, amb més del 50% dels vots, i malgrat tot no hi ha verdader autogovern, el president no és un diputat obrer sinó Tarradellas –home de la dreta i de Suárez– i les forces obreres només disposen del 50% de les conselleries, les quals ni són les més importants, ni disposen de cap poder real i, a més a més, estan sota la tutela de Tarradellas i el govern de Madrid. Com a les ruletes trucades: surti el que surti, sempre guanya la banca.

2.– DOTZE HOMES PER UN CONSELL

Dotze homes i... cap dona, malgrat que totes les candidatures tenien dones a les seves llistes i que Marta Mata era la candidata dels socialistes a la conselleria de Cultura i Ensenyament. Però ha estat vetada per Madrid i per la dreta perquè era socialista, perquè apareixia vinculada a l'exigència d'una escola única, pública, laica, gratuita i catalana, perquè el seu nom anava lligat a les conclusions de les Escoles d'Estiu. I la dreta i Madrid no estan per això: volen l'escola classista, les subvencions a l'escola privada i el manteniment del poder de l'Església. Per a rentabilitzar l'ensenyament s'ha nomenat un representant dels empresaris, el Sr. Pere Pi-Sunyer, membre de l'Esquerra Democràtica de Catalunya, lligat al banc Urquijo i al Consell Català d'Ensenyament.

Però no és l'únic Conseller que ha sigut nomenat en contraposició oberta al moviment. Aquest és el cas també del Sr. Josep Roig, de l'Esquerra Republicana de Catalunya, el qual ha tingut nombroses topades amb la Unió de Pagesos, fins el punt que el març passat no va ser admés a les concentracions de tractors de l'Alt Camp.

El cas més escandalós és segurament el de J.J.Folchi, antic dirigent de la ultradreta universitària, antic home de Fraga i trànsfuga recent al partit del poder: la UCD. Malament es pot dir democràtica una Generalitat que nomena conseller un home que hauria de ser depurat per les seves responsabilitats durant l'època franquista.

Per la conselleria clau de Governació i Administració Local ha estat nomenat el Sr. Rahola, sense cap relació amb les passades eleccions, però home de confiança d'en Tarradellas per a controlar els ajuntaments i les properes eleccions municipals. Pasqual Maragall, candidat socialista, ha sigut vetat per la dreta i per Madrid.

Les forces obreres disposen només de tres conselleries tècniques: Sanitat, per a Ramon Espasa del PSUC; Política Territorial i Obres Públiques, per a N. Serra del PSC; Treball per a J.Codina de la UGT, però que no milita a cap partit obrer.

La distribució de les conselleries polítiques, sense cartera, ja és coneguda des de fa temps: dues per als socialistes, una per als comunistes, una per al Pacte Democràtic i una per a la UCD.

Així doncs, 12 conselleries: 6 per a les forces obreres i 6 per als burgesos. I per a desfer l'empat hi ha Tarradellas, l'únic home a qui Suárez ha delegat un cert poder, l'artífex de l'actual Consell Executiu.

3.– PRESIDENCIALISME CONTRA DEMOCRACIA

Tarradellas ha portat la iniciativa en la formació del Consell. I ho ha fet amb mètodes clarament antidemocràtics. Va començar per marginar absolutament l'Assemblea de Parlamentaris la qual, segons els socialistes y comunistes, havia de ser l'òrgan de control parlamentari de la Generalitat. S'ha negat a publicar els acords de Perpinyà tal com reclamaven socialistes i comunistes, els quals, diem-ho de passada, han renunciat a publicar-los unilateralment i han fet el joc a les negociacions secretes. Contra la seva pròpia paraula, Tarradellas ha maniobrat per tal que els set consellers amb cartera fossin "tècnics competents", barroera manera d'intentar marginar encara més a socialistes i comunistes. I quan aquesta maniobra no ha pogut prosperar, ha contentat al govern de Madrid i a la dreta catalana unida vetant a socialistes i comunistes per a les conselleries de Educació i Governació.

4.— LES CLAUDICACIONS DE SOCIALISTES I COMUNISTES

Si Tarradellas ha pogut maniobrar, si el Consell Executiu beneficia a la dreta, no és degut ni als resultats electorals ni a una correlació de forces desfavorable als treballadors. La responsabilitat recau fonamentalment sobre els partits obrers majoritaris per la seva negativa a combatre, a mobilitzar als treballadors i a les treballadores de Catalunya tal com es va fer l'onze de setembre.

Es veritat que els socialistes s'han oposat al nomenament de "tècnics independents" per a les set conselleries amb cartera, i que varen amenaçar amb no participar al Consell sinó hi havien dues carteres per als socialistes. El PSUC, més pruden encara, va anunciar que no participaria en un Consell on no hi fossin els socialistes. Però tot s'ha limitat a amenaçes i pressions, sense fer participar al poble en el debat i sense cridar-lo a la mobilització. I, en última instància, s'han acceptat els vetos de la dreta i de Madrid, el marginament de l'Assemblea de Parlamentaris i la presència de consellers burgesos a llocs claus del Consell.

Però si la claudicació és greu, la justificació ho és més encara: "hem aconseguit sis consellers obreres" ens diuen. La veritat és una altra: Suárez i la dreta han aconseguit que sis representants de les forçes obreres siguin presoners d'un govern burgés.

5.— UN GOVERN D'ESTAFA NACIONAL

El Consell d'unitat catalana que s'acaba de formar és incapaç de satisfer les reivindicacions polítiques, nacionals i socials dels treballadors i el poble de Catalunya. Perquè es tracta d'un govern en el marc d'una Generalitat administrativa, sense poder real, sota la tutela del govern Suárez i d'en Tarradellas, amb minoria dels representants obrers i amb una repartició de carteres pensada per a escanyar les poques iniciatives progressives que puguin proposar els consellers dels partits obrers. Ja hem comentat com els ajuntaments i les properes eleccions municipals queden en mans de Rahola. Com Educació i Agricultura són presidides per homes que s'han enfrontat a les reivindicacions del moviment en aquests sectors. Però cal remarcar també que les realitzacions en Sanitat i Obres Públiques depenen en bona mesura de Finances, les quals són controlades per l'ex-ultra Folchi. Queda la conselleria de Treball, però no cal dubtar que aquest Consell Executiu es situa dins el marc dels acords de la Moncloa: augments salarials no superiors al 20%, possibilitat de desptxar el 5% del personal, retroactivitat del Pacte,... El fet que Codina sigui militant de la UGT, vol dir que les centrals sindicals s'han de responsabilitzar directamente de l'aplicació d'aquesta política antiobrera?. Els treballadors no poden accpetar que cap central sindical, ni cap dels dirigents sindicals, es corresponsabilitzin dins d'un govern burgés.

S'han fet ja les primeres declaracions que anuncien la impotència d'aquest Consell d'unitat catalana. Narcis Serra, del PSC, ha declarat que no es pot pensar en fer una política socialista. Xirinachs va més lluny i dóna a entendre que si es vol una Generalitat amb poder real cal deixar-la, de moment, en mans de la dreta. Tothom es cura en salut i declara que de moment no es pot fer gran cosa, que cal anar negociant el traspàs de serveis, que es pot anar pressionant sempre que es faci responsablement....

Però els treballadors no acceptarem l'estafa que suposa aquest govern d'unitat catalana. Cal recordar al PSC-PSOE i el PSUC que els treballadors i treballadores no els varen votar per què instalessin la dreta al poder i permetessin el retallament de les nostres reivindicacions polítiques, socials i nacionals.

6.— ELS TREBALLADORS NO CEDIREM

Cal que els treballadors manifestem la nostra desconfiança absoluta respecte al Consell Executiu que s'acaba de formar perquè, malgrat la presència de consellers obrers, no pot solucionar les nostres reivindicacions. Quan se'ns vol fer pagar la crisi econòmica, es retalla la democràcia i es fa una paròdia de les nostres reivindicacions nacionals (ara el govern ha anuncait restriccions a les manifestacions nacionals y regionals) cal refer la unitat del conjunt dels treballadors, de tots els partits i sindicats obrers, per tant d'impulsar la mobilització més àmplia i unitària. En particular és necessari que el PSC, el PSOE i el PSUC es posin al davant d'aquestes mobilitzacions i posin les reivindicacions dels treballadors per damunt de qualsevol compromís amb els partits burgesos dins o fora del Consell Executiu.

El PSC, el PSOE i el PSUC han de rebutjar aquest Consell Executiu en el qual és impossible desenrotllar una política a favor dels treballadors. Cal que es neguin a reconèixer l'autoritat de Tarradellas, el qual maniobra descaradament i antidemocràticament a favor de la dreta i del govern de Madrid. I una manera de fer-ho és que els diputats obrers de l'Assemblea de Parlamentaris es neguin a ratificar aquest Consell Executiu.

Aquest rebuig no ha de servir pas per a abandonar el govern de Catalunya en mans de Tarradellas i la dreta, sinó per a avançar una alternativa de poder de les forces obreres, per a construir un govern sense burgesos, amb un programa al servei dels treballadors i recolzat en mobilitzacions unitàries i massives.

7.— VOLEM UN GOVERN DE CATALUNYA FORMAT PEL PSC, EL PSOE I EL PSUC

L'única concreció possible d'aquesta alternativa dels treballadors és que els partits majoritaris de la classe obrera presentin la seva candidatura a un govern format exclussivament per ells, en correspondència als resultats electorals del 15 de juny, a les mobilitzacions masives protagonitzades pel poble de Catalunya i a les necessitats de la situació present.

Aquest govern per a ser efectiu no pot acceptar els límits del decret-llei que instaurà la Generalitat, ni l'autoritat de Tarradellas. Ha de proposar-se satisfer les reivindicacions urgents dels treballadors sense accpetar els retallaments de la Moncloa. Ha de convocar eleccions inmediates al Parlament de Catalunya amb caracter constituent i sobirà per tal que sigui el propi poble de Catalunya qui decideixi les relacions que lliurament vol mantenir amb la resta de pobles de l'Estat Espanyol, sense acceptar que la Constitució li retalli la sobirania.

La mobilització unitària dels treballadors i el poble de Catalunya, estretament unida a la dels treballadors de tot l'Estat és la condició necessària per a fer realitat aquests objectius. Serà la nostra manera de dir prou, de començar a vèncer.

...hem tornat a perdre

Secretariat del Comitè Nacional de Catalunya
de la LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA

Secretariat del Comitè Nacional de Catalunya
de la LLIGA COMUNISTA